

Rezolucja Komitetu Regionów przygotowana na posiedzenie Rady Europejskiej na wiosnę 2008 r. „Strategia na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia — Rozwiązywanie »paradoksu lizbońskiego«”

(2008/C 105/07)

Mając na uwadze, że wiosną 2006 r. Rada Europejska zwróciła się do Komitetu Regionów z wnioskiem o przedstawienie na szczycie w 2008 r. sprawozdania podsumowującego, by wesprzeć partnerstwo na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, ocenić skutki odnowionej strategii lizbońskiej na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz opracować perspektywy po 2008 r.

KOMITET REGIONÓW

1. **Z zadowoleniem przyjmuje** powyższy wniosek, zważywszy, że regiony i miasta w Europie odgrywają znaczącą rolę w realizacji strategii lizbońskiej. W istocie odgrywają one kluczową rolę w dziedzinie innowacji, badań naukowych i edukacji. Są one również źródłem ponad 66 % wszystkich inwestycji publicznych w UE i w coraz większym stopniu koncentrują wydatki w ramach funduszy strukturalnych na celach związanych ze wzrostem gospodarczym i zatrudnieniem.

2. **Przypomina**, że unijny traktat reformujący przyjęty w Lizbonie dodaje spójność terytorialną jako trzeci cel Unii Europejskiej, obok spójności społecznej i gospodarczej. W rezultacie rozwiązywanie problemów związanych z nierównomiernym rozwojem regionalnym wpływającym na ogólną konkurencyjność gospodarki UE staje się priorytetem, a rola regionów i miast wzrasta bardziej niż kiedykolwiek.

3. **Z zadowoleniem przyjmuje** strategiczny raport Komisji Europejskiej na temat reform gospodarczych w całej Europie, który zawiera ocenę postępów poszczególnych państw członkowskich wraz z projektami odpowiednich zaleceń odnoszących się do danego kraju, a także propozycję dotyczącą zasadniczego zatwierdzenia zintegrowanych wytycznych oraz dotyczącą nowego wspólnotowego programu lizbońskiego 2008–2010. Przywołany raport strategiczny pokazuje, że strategia lizbońska wykazała do tej pory swoje atuty poprzez określenie ogólnego celu, jakim jest wyższy poziom wzrostu i zatrudnienia w Europie. Zwraca uwagę w tym kontekście na fakt, że powstało wiele ugrupowań współpracy między regionami, które ukierunkowują swoje działania także na cele określone w strategii lizbońskiej. Chodzi m.in. o takie struktury, jak Innovation Alliance — ugrupowanie współpracy około 20 regionów europejskich, które już odnotowały sukcesy na polu innowacji i licznie spełniają kryteria lizbońskie.

4. **Podkreśla** jednak, że nie wszystkie państwa członkowskie wdrażają programy reform w wymaganym tempie i że wiele pozostaje jeszcze do zrobienia, by pchnąć reformy do przodu.

5. **Z zadowoleniem przyjmuje** decyzję Rady Europejskiej z 2006 r. o zaangażowaniu KR-u w realizację partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia poprzez przedstawienie sprawozdania z rezultatów odnowionej strategii lizbońskiej na szczeblu lokalnym i regionalnym. **Zwraca się** do Rady Europejskiej, by na swym posiedzeniu wiosną 2008 r. upoważniła KR do składania regularnego sprawozdania z wdrażania strategii lizbońskiej i monitorowania dalszych związanych z nią działań na szczeblu lokalnym i regionalnym.

6. **Uważa**, że strategię lizbońską można z powodzeniem realizować jedynie pod warunkiem pełnego zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w proces decyzyjny oraz w jej wdrażanie i monitorowanie. **Podkreśla** swoje zaangażowanie w przyczynianie się do realizacji w terenie strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

7. **Jest głęboko przekonany**, że istnieje potrzeba opracowania europejskiej strategii wspierania konkurencyjności Europy również po 2010 roku, opartej na skoordynowanej i kompleksowej polityce reform gospodarczych na rzecz wzrostu i zatrudnienia realizowanej w całej UE, aby umożliwić lepsze rozwiązywanie globalnych wyzwań, z którymi borykają się w coraz większym stopniu władze wszystkich szczebli w Europie.

8. **Oferuje** swoją pomoc Komisji Europejskiej w zorganizowaniu w całej Europie kampanii uświadamiającej, by zwrócić uwagę na powyższą strategię i zapewnić wsparcie dla niej teraz i w przyszłości.

„Paradoks lizboński” i udział w realizacji agendy lizbońskiej

1. **Z zadowoleniem stwierdza**, że jedną z głównych zmian w odnowionej strategii lizbońskiej jest koncepcja „działania lokalnego” i zamiar podkreślenia znaczenia szczebla lokalnego i regionalnego.

2. **Zauważa**, że podczas gdy regiony i miasta Europy angażują się w realizację praktycznie wszystkich celów strategii lizbońskiej związanych ze wzrostem gospodarczym i zatrudnieniem, większość z nich ma poczucie, że strategia ta w małym stopniu przyczynia się do osiągnięcia tych celów.

3. **Ubolewa** nad owym „paradoksem lizbońskim” i **przypomina**, że większy udział w realizacji agendy na rzecz wzrostu i zatrudnienia, zgodnie z postulatem odnowionej strategii lizbońskiej z 2005 r., można osiągnąć jedynie pod warunkiem, że władze różnych szczebli (na poziomie unijnym, regionalnym i lokalnym) współpracują ze sobą, mając na względzie ten cel.

4. **Zatem** wzywa do większej współpracy między władzami różnych szczebli zgodnie z zasadą pomocniczości, by umożliwić spójniejszą, skoordynowaną i skuteczną realizację różnorodnych kierunków polityki i zwiększanie „wartości dodanej” płynącej z ogólnoeuropejskiej strategii na rzecz zatrudnienia i wzrostu.

Luka we wdrażaniu strategii — Udział regionów i miast w cyklu zarządzania

5. **Przypomina**, że władze lokalne i regionalne są bardzo zainteresowane celami lizbońskimi, a wiele z nich dostrzega możliwość zwiększenia swojej roli w procesie wdrożeniowym. **Zauważa** z ich strony powszechne niezadowolenie ze stopnia zaangażowania w realizację tych celów, co pokazuje, że pomimo pewnej poprawy, nadal istnieje luka w ich wdrażaniu, z którą należy się zmierzyć w następnym cyklu zarządzania.

6. **Postuluje**, by doroczne zalecenia Komisji w sprawie monitoringu, które są skierowane do poszczególnych krajów, zawierały systematyczne informacje o zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych stron.

7. **Ponownie** wzywa państwa członkowskie do bardziej systematycznego angażowania władz lokalnych i regionalnych na wszystkich etapach cyklu wdrażania strategii lizbońskiej zgodnie z ich zapisami konstytucyjnymi.

8. **Wnosi** o udział w grupie roboczej ds. metodologii strategii lizbońskiej w ramach Komitetu Polityki Gospodarczej.

9. **Zaleca**, by powierzyć Eurostatowi zadanie przedstawienia wszystkich danych statystycznych odnośnie do szczebla regionalnego, co umożliwiłoby sporządzenie i opublikowanie strukturalnego sprawozdania monitorującego w sprawie realizacji celów strategii lizbońskiej.

Polityka spójności wnosi istotny wkład w realizację strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

10. **Widzi** w europejskiej polityce spójności ważny instrument umożliwiający regionom i miastom w Europie osiągnięcie w terenie celów strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Polityka spójności jest najważniejszą polityką dodatkowego wspierania konkurencyjności i zatrudnienia w regionach o opóźnionym rozwoju.

11. **Odnotowuje**, że wymóg konkretnego asygnowania środków w nowym okresie programowania polityki spójności 2007–2013 wprowadził odpowiednie i istotne zmiany w planowaniu wydatków regionów i miast, które prowadzą głównie do zwiększenia wydatków na innowacje. **Uważa** ponadto, że asygnowanie środków na konkretne cele przyczynia się do zbliżenia strategii lizbońskiej i göteborgskiej do kluczowych zadań polityki spójności; wyraża z tego powodu zadowolenie i **oczekuje**, że po ocenie doświadczeń z obecnego okresu programowania Komisja przedstawi propozycje na temat tego, w jaki sposób polityka spójności może przyczynić się do realizacji strategii lizbońskiej w przyszłości.

12. **Podziela** pogląd Komisji Europejskiej⁽¹⁾, że nowa „polityka spójności na lata 2007–2013 stworzyła podstawy do bardziej strategicznego podejścia do planowania inwestycyjnego, opartego na strategii lizbońskiej, oraz do głębszego udziału w jej realizacji w terenie poprzez większą decentralizację zarządzania i zwiększenie roli partnerów”. **Ubolewa** jednakże, że

Komisja ogranicza się do „ściślego współdziałania z państwami członkowskimi za pośrednictwem systemów i procesów ustanowionych w celu monitorowania, oceny i dostosowania programów do zmieniających się warunków i priorytetów”. **Zachęca** Komisję do należytego uznania kluczowej roli, którą regiony i miasta mogłyby odgrywać w tym kontekście.

13. **Domaga** się zatem mechanizmów na rzecz lepszej koordynacji między różnymi szczeblami decyzyjnymi w celu opracowania skutecznej strategii angażującej wszystkie władze zainteresowane osiągnięciem celów lizbońskich na szczeblu regionalnym i lokalnym. Komitet Regionów jest gotów, we współpracy z krajowymi i europejskimi stowarzyszeniami władz lokalnych i regionalnych, wnieść wkład do takiego skoordynowanego podejścia opartego na uczestnictwie.

14. **Podkreśla** nowe możliwości stworzone przez Europejskie Ugrupowanie Współpracy Terytorialnej (EUWT), które pozwala władzom krajowym, regionalnym i lokalnym rozwijać ściślejszą współpracę terytorialną w celu lepszej, spójniejszej i skuteczniejszej realizacji celów lizbońskich na danym obszarze poprzez opracowanie zarówno konkretnych projektów w regionach przygranicznych, jak i tych realizowanych w ramach współpracy ponadnarodowej i międzyregionalnej.

15. Mając na względzie podstawę prawną spójności terytorialnej, zawartą w nowym traktacie lizbońskim, **wnosi**, by UE ustanowiła konkretne przepisy i wdrożyła odpowiednie działania, które pozwolą zaspokoić szczególne potrzeby regionów najbardziej oddalonych, wspiarskich, górskich i przybrzeżnych.

16. **Wierzy** ponadto, że spodziewany przegląd budżetu UE przyczyni się do zwiększenia świadomości tego, że w kontekście konkretnych potrzeb na szczeblu terytorialnym, sprostanie wyzwaniom, które stoją przed europejskimi regionami i miastami oraz wykorzystanie rysujących się przed nimi możliwości, jest wykonalne jedynie za pośrednictwem wzmocnionej europejskiej polityki spójności po 2013 roku.

17. **Przypomina** o potrzebie dalszego umożliwiania i ułatwiania horyzontalnej koordynacji między funduszami strukturalnymi i innymi odpowiednimi europejskimi programami finansowania, takimi jak program na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP), VII ramowy program badań (FP7) oraz program uczenia się przez całe życie (LLL), by maksymalnie zwiększyć wartość dodaną finansowania unijnego w celu osiągnięcia celów lizbońskich.

18. **Podkreśla**, że w warunkach wysokiej konkurencji w XXI wieku należy zapewnić dynamiczny rozwój gospodarczy na wszystkich szczeblach: UE, państw członkowskich oraz regionów lub społeczności, tak by budować stabilne i dostatnie społeczeństwo we wszystkich regionach Europy. **Dostrzega**, że władze lokalne i regionalne mogą stwarzać warunki zachęcające do wzrostu przedsiębiorczości w swoich regionach. **Uważa**, że nie da się kształtować przyszłości terytoriów europejskich jedynie na podstawie czysto konkurencyjnej dynamiki.

⁽¹⁾ Komunikat „Realizacja strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia przez państwa członkowskie i regiony za pośrednictwem polityki spójności UE w latach 2007–2013” z 11 listopada 2007 r., str. 11–12, „Konkluzje”.

Przyszłe priorytety polityki rozwoju lokalnego i regionalnego

19. **Wzywa** UE oraz państwa członkowskie do uwzględnienia priorytetów regionów i miast w swoich programach rozwojowych.

20. **Wierzy**, że program lizboński jest istotnym bodźcem podnoszenia świadomości na temat agendy na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wnoszonej przez nią

wartości dodanej do kształtowania polityki na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym.

21. **Upoważnia** swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji słoweńskiej prezydencji UE oraz Radzie Europejskiej obradującej na wiosennym szczycie w 2008 r., jak również Komisji Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

Bruksela, 7 lutego 2008 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE
